

Sygn. akt I CSK 3809/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko A. D. i D. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lipca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 24 stycznia 2022 r., sygn. akt I AGa 272/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od B. K. na rzecz A. D. i D. D. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 stycznia 2022 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie z powództwa B. K. przeciwko A. D. i D. D. o zapłatę, na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 11 maja 2021 r., oddalił apelację.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na oczywistą jej zasadność, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

2. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Rozpoznanie skargi ustrojowo i procesowo jest uzasadnione w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, z. 7-8, poz. 147). Realizacji tych funkcji skargi kasacyjnej służyć mają w szczególności przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

3. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca oparła na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. W istocie jednak formułując pytanie powód nie sprecyzował, czy w jego ocenie jego wskazanie uzasadnia potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

4. Wniosek wraz z uzasadnieniem stanowi odrębną część skargi (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2020 r., II CSK 72/20) i podlega ocenie co do zasady samodzielnie, tj. bez oceny trafności podnoszonych zarzutów, a zatem odnoszenia się na etapie jego rozpoznania (tzw. przedsądu) do argumentacji, która dotyczy rozpoznania skargi po jej przyjęciu przez Sąd Najwyższy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 czerwca 2022 r., I CSK 2822/22, z 6 lipca 2022 r., I CSK 3251/22, niepublikowane).

5. Powyższe oznacza, że na stronie skarżącej spoczywa ciężar wykazania, iż wskazana przez nią przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przytoczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga

kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z 14 kwietnia 2011 r., II PK 41/11, z 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, z 6 lipca 2022 r., I CSK 3251/22, niepublikowane).

6. W niniejszej sprawie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, iż konieczne jest udzielenie przez Sąd Najwyższy odpowiedzi na pytanie, czy w świetle art. 568 § 1 k.c. w zw. z art. 638 § 1 k.c., do zachowania roszczeń z tytułu rękojmi za wady dzieła i odpowiedzialności za te wady przez przyjmującego zamówienie w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcami wystarczające jest podniesienie przez zamawiającego ogólnego zarzutu istnienia wad dzieła w okresie rękojmi wynikającym z art. 568 § 1 k.c. bez potrzeby ich dokładnego dookreślenia i sprecyzowania, czy też do zachowania roszczeń z tytułu rękojmi za wady dzieła i odpowiedzialności za te wady przez przyjmującego zamówienie w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcami niezbędnym jest ich dokładne wskazanie i skonkretyzowanie przez zamawiającego w okresie objętym rękojmią, a w konsekwencji wyłącznie wady wprost wskazane przez zamawiającego mogą przerwać bieg okresu przedawnienia i stanowić podstawę odpowiedzialności przyjmującego zamówienie?

7. Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis, mimo istnienia poważnych wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, przy czym konieczne jest w takim przypadku przytoczenie sprzecznych orzeczeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 maja 2018 r., I CSK 31/18; z 29 kwietnia 2016 r., I CSK 641/15 i tam przywołane orzecznictwo). Przez rozbieżności w orzecznictwie sądów uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy rozumieć istnienie zróżnicowanych albo sprzecznych rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub zbliżonych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy prawa, wyłożone lub zastosowane w sposób prowadzący do wydania odmiennych orzeczeń albo innych

decyzji procesowych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, Nr 2, poz. 29).

Konieczne jest przy tym również wykazanie, że dokonanie wykładni jest niezbędne dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2016 r., I CSK 641/15).

8. Z kolei istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wyłącznie problem o charakterze prawnym. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, niepublikowane).

9. Strona skarżąca powinna przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17, z 15 listopada 2019 r., II CSK 346/19, niepublikowane).

10. Istotnym zagadnieniem prawnym jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Odwołanie się do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga – jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego – sformułowania tego zagadnienia z przytoczeniem wiążących się z nim konkretnych przepisów prawnych oraz przedstawienia argumentów świadczących o rozbieżnych ocenach prawnych (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05;

z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 25 maja 2021 r., II CSK 96/21, niepublikowane).

11. Ponadto, w judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że wskazanie przyczyny określonej w powołanym przepisie nakłada na skarżącego obowiązek wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a jego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa. Nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi co do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14; z 15 kwietnia 2021 r., I CSK 720/20; z 9 stycznia 2018 r., II CSK 534/17, niepublikowane).

12. Występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w zasadzie powinno spełniać wymagania stawiane zapytaniu przedstawianego przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 października 2012 r., I PK 129/12; z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, Biuletyn SN 2015, nr 5; z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16). Zagadnienie to nie może być przy tym pozorne, czyli m. in. nie może stanowić próby obejścia dokonanych przez sądy ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

13. Zagadnienie prawne może zostać uznane za istotne tylko wtedy, kiedy Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska w związku z przedstawionym problemem, a w przypadku jego istnienia wykazania okoliczności uzasadniających jego zmianę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16).

14. W skardze kasacyjnej nie sprecyzowano, czy sformułowane pytanie stanowić ma istotne zagadnienie prawne, czy też chodzi o potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skoro na wstępie wskazano obie przesłanki mające uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania. W tym ostatnim przypadku,

tj. w razie twierdzenia o potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, konieczne jest wskazanie, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości interpretacyjne, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów; rozbieżności te należy przytoczyć. Muszą to być rozbieżności wykładni przepisu prawa, a nie rozbieżności w jego stosowaniu. Należy też wyjaśnić, dlaczego dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. W niniejszej sprawie przedstawione pytanie zostało umotywowane polemicznym stanowiskiem wobec poglądu Sądu, bez pogłębionej analizy i wykazania istnienia ewentualnych istotnych (poważnych) wątpliwości bądź rozbieżności. Tak sformułowane motywy nie odpowiadają kryteriom wymagany w tym zakresie od profesjonalnego pełnomocnika.

W niniejszej sprawie w szczególności strona nie przedstawiła argumentów świadczących o rozbieżnych ocenach prawnych (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 25 maja 2021 r., II CSK 96/21) ani w ogólności pogłębionej analizy i argumentacji prawniczej, pozwalającej na stwierdzenie, iż zaoferowane zagadnienie nie zostało wyjaśnione albo na takie wyjaśnienie zasługuje z uwagi na istotne (realne i poważne) trudności.

15. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (zob. zamiast wielu postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepublikowane).

16. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, z. 4, poz. 75, z 20 czerwca 2022 r., I CSK 2297/22, niepublikowane). Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego:

z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, z. 3, poz. 49; z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, z. 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06; z 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, niepublikowane). Naruszenie powinno być zatem rażące (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 161/07, niepublikowane).

17. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, z 29 marca 2018 r., II CSK 654/17, niepublikowane i przywołane tam orzecznictwo).

18. Podniesione przez stronę skarżącą motywy służące wykazaniu, iż doszło do naruszenia prawa przez sąd II instancji, nie pozwalają na przyjęcie, iż zostało spełnione wymaganie należytego wykazania oczywistej zasadności skargi. Konieczne jest bowiem w przypadku przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej uprawdopodobnienie, iż mamy do czynienia z orzeczeniem, które jest oczywiście nieprawidłowe, bowiem doszło do oczywistego naruszenia (kwalifikowanej jego postaci) prawa materialnego i procesowego. Wymagania te wynikają z funkcji instytucji skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego, nie zaś instancyjnego środka zaskarżenia.

19. W niniejszej sprawie powyższe nie zostały wykazane. Co więcej, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w tym zakresie koncentruje się wokół podważenia oceny dowodu dokonanej przez Sąd *meriti*, a tymczasem podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Wypada też na marginesie zaznaczyć, iż zgodnie z art. 278 § 2 k.p.c., w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Dowód z opinii biegłego sądowego ma charakter szczególny, gdyż zasadniczo nie służy ustalaniu okoliczności faktycznych, lecz ich ocenie przez pryzmat wiadomości specjalnych. Do dokonywania wszelkich ustaleń w procesie powołany jest sąd, a nie biegły (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2015 r., V CSK 254/14,

niepublikowany). Sąd, kierując się ustaleniami zawartymi w opinii biegłego, dokonuje ich samodzielnej oceny na podstawie kryteriów doświadczenia życiowego, logiki i wiedzy powszechnej, co także dotyczy rzeczowości odniesienia się przez biegłego w opinii uzupełniającej do zarzutów podnoszonych przez strony (uczestników) postępowania. Na tej podstawie do sądu należy ocena tego, czy argumentacja zawarta w opinii jest przekonująca, rzeczowa i rzetelna (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 września 2020 r., V CSK 526/18, niepublikowane). Ocena środka dowodowego, jakim jest opinia biegłego, należy zatem wyłącznie do sądu. Nie można przy tym zapominać, że konieczność zasięgnięcia opinii biegłego ogranicza samodzielność sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych. Opinia biegłego podlega ocenie sądu stosownie do reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c. i w ramach tej oceny sąd ustosunkowuje się do mocy przekonywującej rozumowania biegłego i logicznej poprawności wyciągniętych przez niego wniosków (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2021 r., V CSK 26/21, niepublikowane).

20. Mając na uwadze, że w postępowaniu kasacyjnym na każdym etapie Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu nieważność postępowania przed sądem *ad quem* (art. 398¹³ § 1 *in fine* k.p.c.), należy wskazać, iż z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy, co wprost wynika z art. 179 ust. 1 Konstytucji RP, a także mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił w niniejszej sprawie od oceny prawidłowości powołania sędziego w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji odstąpił od oceny ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów z uwagi na ich niedopuszczalność, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., K 3/21, zaś w zakresie skuteczności wstrzymania („zawieszenia stosowania”) przepisów ustawy o Sądzie Najwyższym z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r., P 7/20 (OTK ZU nr A/2021, poz. 49). Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP), co skutkuje niedopuszczalnością następczego

stosowania przez Sąd unormowania uznanego przez Trybunał za niezgodny z Konstytucją RP, zaś ewentualne rozstrzygnięcie pozostające w sprzeczności z orzeczeniem TK w powyższym zakresie nie korzystałoby z przymiotu prawomocności materialnej w rozumieniu art. 365 k.p.c.

21. Obowiązujące przepisy nie stwarzają podstaw do podważenia bądź weryfikacji orzeczeń z uwagi na okoliczności wyboru i powołania sędziego nawet wówczas, gdy wyboru kandydata na stanowisko sędziego dokonano w oczywiście niekonstytucyjnym postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa ukonstituowanej w składzie niespełniającej wymagań wynikających z art. 187 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 czerwca 2017 r., K 5/17, OTK ZU nr 48/A/2017). To samo dotyczy oczywiście niekonstytucyjnych postępowań przed KRS przed 2009 r. (co potwierdzają negatywne wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, Dz. U. Nr 227, poz. 1680 oraz z 27 maja 2008 r., SK 57/06, Dz. U. Nr 96, poz. 621). Z kolei w odniesieniu do Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej według zasad wyboru jej członków wprowadzonych w 2017 r. Z kolei zgodność ze standardem konstytucyjnym wynikającym z art. 186 i art. 187 Konstytucji RP przepisów kształtujących wybór tzw. „sędziowskiej” części członków składu Krajowej Rady Sądownictwa według zasad wprowadzonych nowelizacją ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa w art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz.U. z 2018, poz. 3. potwierdził Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18 (OTK ZU nr 17/A/2019). Tym samym nie istnieją podstawy do powzięcia wątpliwości co do prawidłowości składu tak wyłonionej Krajowej Rady Sądownictwa jako uczestnika procesu nominacyjnego sędziego.

22. Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw do niestosowania w niniejszej sprawie zasady niedopuszczalności kwestionowania statusu sędziego (deklarowanej w art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym), co mogłoby sugerować wskazanie w pkt 1 lit. d postanowienia Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-204/21 R Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (ECLI:EU:C:2021:593). Powyższe rozstrzygnięcia, a przede wszystkim treść art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących

się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982.

23. Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), samodzielnie nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę (wyrok TSUE z 29 marca 2022 r., C-132/20, w sprawie Getin, ECLI:EU:C:2022:235). Również niepodważalne jest samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201). Sędzia uzyskuje inwestyturę właśnie na mocy aktu powołania na urząd sędziego wprost na podstawie art. 179 Konstytucji RP. Tym bardziej niedopuszczalne jest – zarówno w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jak i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej – podważanie skuteczności powołania stanowiącego prerogatywę Prezydenta RP, która zamyka proces nominacyjny wykluczając możliwość jego „weryfikacji”.

24. Dodać należy, że respektowanie zasady stabilności sprawowania urzędu sędziego powołanego na ten urząd przez Prezydenta RP na podstawie art. 179 Konstytucji RP stanowi jeden z elementów gwarancji prawa do sądu w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. W niniejszej sprawie nie wskazano natomiast jakichkolwiek okoliczności, które wymagałyby weryfikacji niezależności Sądu *ad quem*.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U., poz. 1800).

[as]